

Ютта Бауэр

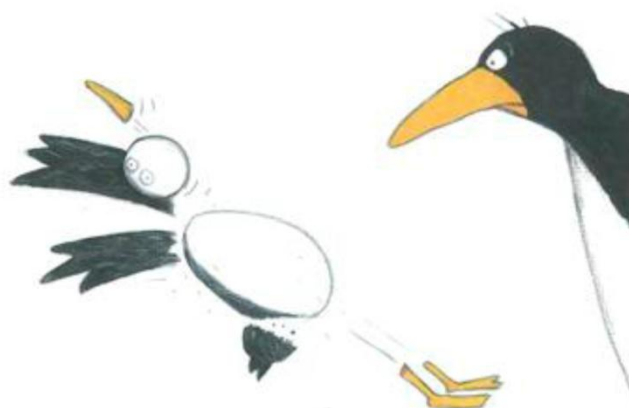
Агнайгы мама сварылса

Сёння з ранку мама на мяне так крычала,

што мяне разарвала на часткі.

Швырнула галаву ў неба,

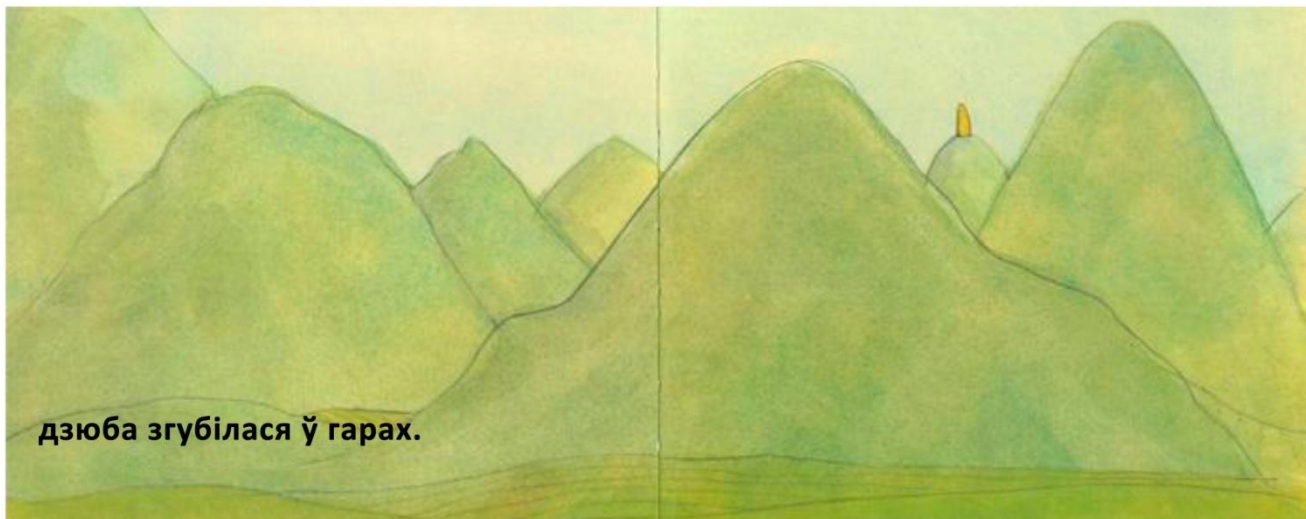
живот закінула ў мора,

крылы зьніклі ў джунглях,

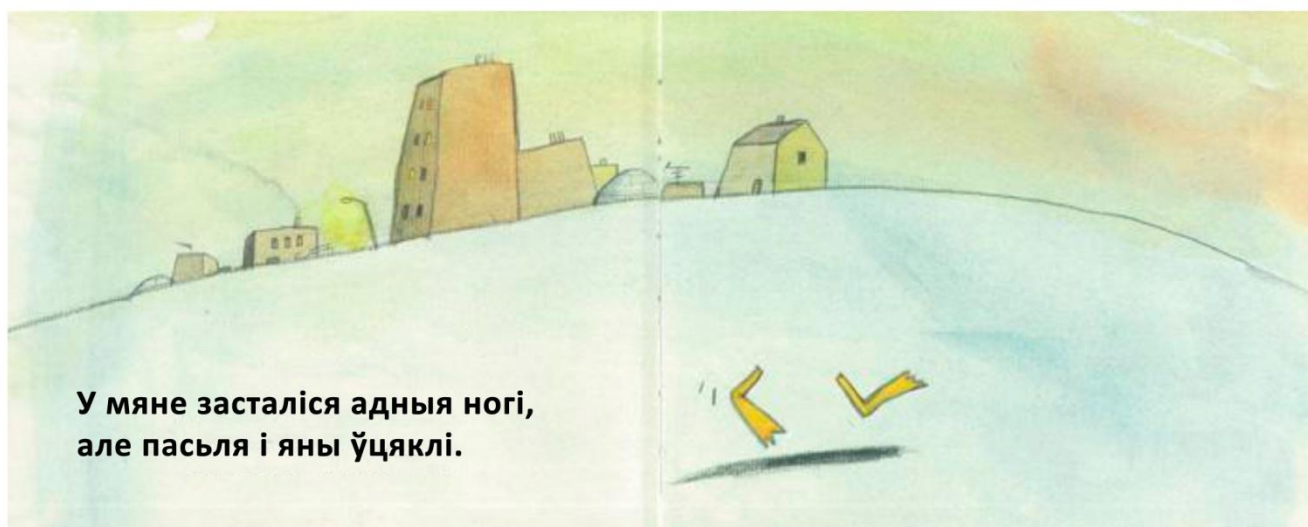
дзюба згубілася ў гарах.

А хвосьцік зваліўся недзе ў горадзе.

**У мяне засталіся адныя ногі,
але пасля і яны ўцяклі.**

**Я ня змог нічога запырэчыць,
бо мая дзюба згубілася ў гарах.**

**Я хацеў бы яе адшукаць,
але вочы мае былі ў небе.**

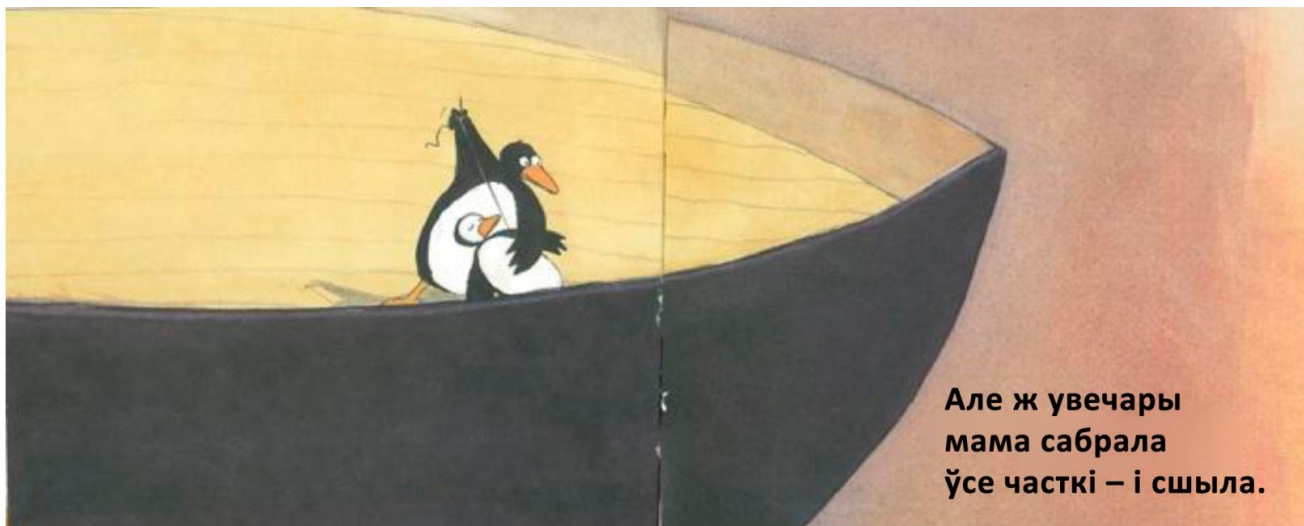

**Я хацеў паляцець за вачыма,
але крылы зьніклі ў джунглях.**

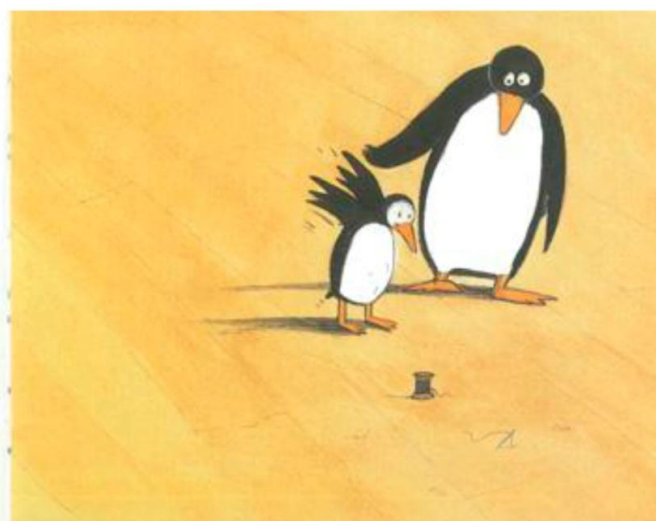

**А ногі зусім стаміліся,
калі забраліся ў пустыню.**

Але ж увечары
мама сабрала
ўсе часткі – і сшыла.

Толькі ног не хапала...

“Прабач мяне, даражэнькі,”-
стомлена сказала мама.

